

Küçük Güneşkuşu

Aysel Banu YAVUZAL

Küçük Güneşkuşu

Aysel Banu YAVUZAL

Sıcak, yemyeşil bir bahçede, çiçeklerin arasında küçük bir güneşkuşu yaşıyordu. Tüyleri turuncu ve kızılın parıltılı tonlarındaydı, boğazı güneşte koyu mor parlardı. Uzun, ince, kıvrık bir gagası ve hiçbir şeyi kaçırmayan parlak siyah gözleri vardı. Her sabah çiçekten çiçeğe uçar, tatlı nektar yudumlar ve minicik, şingırdayan bir şarkı söylerdi.

Bahçe onun bütün dünyasıydı ve her yaprağını severdi. Kırmızı çiçekler başlarını sallardı. Sarı çiçekler gülerdi. Mor çiçekler rüzgâr geçince küçük çanlar gibi çınılardı. Güneşkuşu minik, hızlı ayaklarıyla taç yaprakların arasından hızla geçerdi ve bazen gagasının ucuna tek bir çiy damlası yapışırdı. 'Ne harika bir bahçe!' diye cıvıladı. 'Ne mükemmel, mükemmel bir gün!'

Bir sabah, yapraklı bir çalının yanında havada asılı dururken küçük bir ses, 'Affedersiniz,' dedi. Güneşkuşu havada döndü. Bir yaprağın altından bir geko bakıyordu; avuç içi kadar ve utangaç. Derisi yumuşak nane yeşiliydi, üzerinde soluk sarı benekler vardı ve büyük kehribar gözleri yavaşça kırpılıyordu. Başında şapka gibi minicik bir yaprak taşıyordu. 'Merhaba,' dedi güneşkuşu. 'Ben güneşkuşuyum. Sen kimsin?'

'Ben Geo,' dedi geko, kuyruğunu bir sapa dolayarak. 'Ben burada, yaprakların arasında yaşıyorum. Günlerdir uçtuğumu izliyorum ama merhaba demeye utandım.' Güneşkuşu başını yana eğdi. 'Öyleyse merhaba!' diye şakıdı. Geo nazik, utangaç bir gülümseme verdi ve yapışkan ayak uçlarıyla dala sımsıkı tutundu. O günden sonra ikisi arkadaş oldular.

Yeşil mevsim boyunca bahçe hayatla uğulduyordu. Güneşkuşu yükseklerle uçtu, Geo alçaklara tırmandı. O bahçenin tamamını yukarıdan görüyordu; Geo ise aşağıdaki her kökü ve her gölgeyi biliyordu. 'Çiçekler bugün mutlu görünüyor,' dedi Geo. 'Öyleler!' diye şakıdı güneşkuşu. 'Sen de mutlu görünüyorsun.' Sıcak, aydınlık gökyüzünün altında birlikte güldüler.

Sonra bir gün yağmur gelmez oldu. Güneş sıcacık ve yuvarlak büyüdü, toprak bayat ekmek gibi çatlamaya başladı. Çiçekler başlarını eğdi. Yapraklar küçücük kıvrıldı ve bahçenin kenarındaki küçük dere ince, çamurlu bir şeride dönüştü. Kurak mevsim gelmişti ve her yer çok, çok susamıştı.

'Eyvah,' diye fısıldadı Geo, yumuşak karnını sıcak toprağa bastırarak. 'Bahçe soluyor. Yapraklar kıvrılıyor, çiçekler bayılıyor.' Güneşkuşu endişeyle onun yanında havada asılı durdu. 'Yardım etmeliyiz,' dedi. 'Ama nasıl? Ben çok küçüğüm, sen de çok küçüksün. İki küçük arkadaş ne yapabilir ki?' Geo eğilmiş çiçeklere baktı. 'Bilmiyorum,' dedi sessizce. 'Ama deneyebiliriz.'

Güneşkuşu düşündü, düşündü. Sonra parlak siyah gözleri ışıldadı. 'Ben yükseklerle uçabilirim!' diye cıvıladı. 'Bahçe duvarının ötesinde su arayabilirim. Sen alçakta kal ve toprağı serin tut.' Geo başını salladı, ama biraz tedirgin görünüyordu. 'Elimden geleni yaparım,' dedi. 'Çok cesur değilim ama çok sabırlıyım.' 'İşte bahçenin ihtiyacı olan tam da bu,' dedi güneşkuşu ve uçup gitti.

Yükseldikçe yükseldi, çitin üzerinden ve uzun ağaçların yanından geçti. Parlak kanatları güneş ışığında yeşil ışıldadı. Aradı, aradı ve sonunda yosunlu bir kayanın arkasına saklanmış serin bir gölet buldu. 'Su!' diye şakıdı. 'Yakınlarda su var!' Hızla geri uçtu, kalbi mutlulukla çarpıyordu. 'Geo! Geo! Bir gölet buldum! Hiç de uzak değil!'

Aşağıda Geo çoktan işe koyulmuştu. Yaprakların arasında alçaktan tırmandı, yapışkan ayak uçlarıyla kuru toprağı okşadı. Gölgeli yerlerden serin çamur alıp köklerin etrafına yaydı. 'İşte,' diye mırıldandı. 'Serin kalın, küçük kökler.' Susamış sapları kemirmeye gelen aç böcekleri kovaladı, uzun kuyruğunu sallayıp birazcık da cesur davrandı.

Güneşkuşu gölete kadar öncülük etti ve birlikte damla damla su taşıdılar. O, gagasında çiy damlalarıyla uçtu; Geo, minik ıslak yosun toplarını köklere yuvarladı. 'Bu çok zor iş!' diye soludu güneşkuşu. 'Ama bak!' dedi Geo. 'Yapraklar kalkıyor!' Doğruydı. Çiçekler tek tek başlarını kaldırdı. Takım olarak çalışıyorlardı ve işe yarıyordu.

Günlerce durmadan devam ettiler. Güneşkuşu daha çok su buldu ve morallerini yüksek tutmak için şarkı söyledi. Geo toprağı serin tuttu ve böcekleri uzaklaştırdı. 'Sandığından daha cesursun,' dedi güneşkuşu ona. 'Sen de benim bildiğimden çok daha sağlamsın,' diye yanıtladı Geo. 'Sen yükseklerle uçuyorsun, ben alçakta kalıyorum. Belki de bu yüzden birbirimize uyuyoruz.' Yorgun ama mutlu, birbirlerine gülümsediler.

Sonra bir sabah gökyüzü yumuşacık ve griye döndü. Serin bir rüzgâr esti. Şıp! Şap! Yağmur bahçeye düştü, nazık ve şefkatli. Kurak mevsim sonunda bitiyordu. Çiçekler doya doya içti, yapraklar iyice açıldı. 'Başardık, Geo!' diye şakıdı güneşkuşu, yağmur damlalarında dans ederek. 'Bahçemizi kurtardık!' Geo güldü ve kuyruğunu mutlulukla kıvırdı.

Kısa süre sonra bahçe yeniden aydınlandı, eskisinden daha dolu ve daha yeşildi. Kırmızı çiçekler başlarını salladı, sarı çiçekler güldü, mor çanlar esintide çınladı. Geo minik yaprak şapkasıyla bir yaprağa oturdu, güneşkuşu da yanına tünedi. 'Biliyor musun,' dedi, 'eskiden yükseklerle uçmanın en iyi şey olduğunu düşünürdüm. Ama alçakta kalmak da bir o kadar harika.'

'Ben de eskiden önemli olmayacak kadar utangaç olduğumu düşünürdüm,' dedi Geo yumuşak bir sesle. 'Ama birlikteyken tam da doğruyduk.' Güneşkuşu başını salladı. 'Yüksek ve alçak,' diye cıvıladı. 'Hızlı ve yavaş. Farklı, ama birlikte mükemmel.' Güneş ışığında parlayan bahçeyi izlediler; takım olarak çalışıp yuvalarını kurtaran iki arkadaş.

İşte küçük güneşkuşu ile utangaç geko mutlu bir gerçeği böyle öğrendi. Farklı yaşam biçimleri birbirini çok güzel tamamlayabilir. Biri uzağı bulmak için yükseklerle uçar, diğeri yakını korumak için alçakta kalır. İyilik, cesaret ve takım çalışması koca bir bahçeyi kurtarabilir. Ve dostluk, tıpkı bir çiçek gibi, iki arkadaş onu açtırmaya yardım ettiğinde en güzel büyür.